

[Knud Jespersen.]

mokratiets historie, og vi kan nok finde flere interessante ting. Hukommelsen er kort, og man går ud fra, at vælgerens tålmodighed er lang, og så kan man altså godt spille på denne facon.

Hvad angår de øvrige problemer, der er rejst, så synes jeg også, det er nødvendigt, at vi tager fat i det mere konkrete. Hvad er det for noget snak, når hr. Christophersen her fra talerstolen taler om, at vores lønudvikling er meget stærkere end i de andre lande? Jeg har spurgt om det nogle gange. Nu vil jeg gerne spørge økonomiministeren: deler økonomiministeren hr. Christophersens opfattelse? Og hvis lønudviklingen i Danmark er meget højere end hos dem, vi konkurrerer med, er den så også højere pr. produceret enhed? Jeg synes, vi må have rammet en pæl igennem det. Hvad er det, vi taler om? Man er nemlig ikke i stand til at føre bevis fra den anden side af salen. Ja naturligvis, hvis beviset ligger i denne vesteuropæiske aromatiserede Hartlingplan, der blev fremlagt omkring den 1. maj, så kan man jo godt tage det som en bevisførelse, men det vil jeg i alt fald ikke gøre.

Spørgsmålet om konkurrenceevnen er jo også ført frem nogle gange. Der er ikke sagt ét ord fra septemberforligets partier og dets tilfangetagne regering, ikke ét ord, hvor man ikke har måttet gentage, hvad man siger i Vesttyskland, i England, i Holland, i Belgien, og det skal man gøre over for sine allierede. Vi skal bare konkurrere. Hvis bare vi presser lønnen ned, så presser vi forbrugt ned, så kan vi konkurrere, men så presser vi jo arbejdsløsheden op, og så udvider vi krisen. Det ved man i hvert eneste land. Dér, hvor man ligger og lur på hinanden, det er, hvis der nu bare var ét land, der ville slå sig ud af denne onde cirkel. Så var der en chance for, at man kunne få en anden udvikling i gang. Jeg fatter ikke, at man med relativ god samvittighed, i alt fald glad sind, fra denne talerstol kan stå og sige noget sådant.

Det er sandt, at man ikke behøver at markere forskellighederne mellem hr. Hilmar Baunsgaards og min opfattelse, både af fællesmarkedet og af spørgsmålet om lønproblemer. Jeg noterer mig nøjagtig, hvad hr. Hilmar Baunsgaard sagde. Hr. Hilmar Baunsgaard sagde: tilbageholdenhed, ikke

mere i realløn, er ikke det samme som at gå ned i løn. Det er en interessant problemstilling, og man kan jo læse den i fortrykket, når det kommer. Men hvis man over for septemberforligets byge af andre nedskæringer vil fastholde: ikke mere i realløn, så bliver der tale om en lønnedgang.

Så havde man jo lyst til — men det vil sikkert hverken hr. Hilmar Baunsgaard eller hr. Christophersen, og næppe heller økonomiministeren svare på — at stille det spørgsmål: har dette flertal i dette høje ting altid haft ret? I taler jo i denne situation, som om I havde ret. Økonomiministeren fører sine beviser, som om kassen var fuld. Og så er sandheden: stor økonomiminister — men ingen penge i kassen. Så kan man jo godt holde en masse velklingende taler og sige: det vi har gjort, det er rigtigt. I år bliver underskuddet på 7-8 mia kr. Det, vi har gjort, det er rigtigt. Vores handelsunderskud med Vesttyskland bliver over 50 pct. Det, vi har gjort, er rigtigt. Indkomstpoltik vil man ikke tale om på det grundlag, vi har rejst spørgsmålet på. Det drejer sig om over halvdelen, der i 1974 havde under 40.000 kr. i bruttoløn, over halvdelen af dette lands skatteydere. Men det kan man ikke tale om nu. Og så siger man allernådigst: men vi er jo så demokratiske, at når vi engang når frem til et resultat, så vil offentligheden også få fuld information. Ja, det bliver den da vist også nødt til, for offentligheden kommer til at betale en del af de ofre, som septemberforliget har planer om at lægge på.

Tilbage til økonomiministerens betragtninger. Der skal føres en stram indkomstpoltik, sagde økonomiministeren. Hvad er det? For økonomiministerens regeringschef, hr. Anker Jørgensen, statsministeren, har jo tidligere erklæret, at indkomstpoltik og kapitalisme var uforenelig. Hvad er en stram indkomstpoltik? Hvad vil det betyde? Vil det betyde, at man, ligesom økonomiministeren gjorde, griber ud i luften og siger: hvis ikke vi havde gjort det, vi gjorde i september, så havde vi haft 40.000 flere ledige? Hvor i alverden ved økonomiministeren det fra? Det er da en påstand. Vi har støttet de kortsigtede løsninger og sagt, at det ikke var tilstrækkeligt. Ja men hvis vi har 40.000 færre ledige på grundlag af 5 måneders udvidet købekraft, så skulle vi